

het huis, dat een gastvrij oord voor hem was geweest, moest hij mijden. Een noodlot leek het, die fysieke tegenzin. Hij begreep de overmacht van deze vrouwen niet; voor hem, en hij had dat vaak als een formule vastgesteld, ontbrak aan hen zelfs de bekoring der zonde. Geen enkele illusie leefde in die zakelijke liefdesbetrekkingen, je riep je jongen, je bestelde er een en je kreeg haar thuis! Maar misschien moest je daar een minder gecompliceerde natuur voor bezitten dan hij.

Weer sprong hij op, kwam Van Hoven dan nooit! Als ik nou eens, dacht hij plotseling, alles tegen Van Hoven zeg, net zoo als ik het daar straks voor me zelf heb zitten piekeren.... als ik nou eens zei: Man, ik hou het niet meer uit.... ik weet wel dat jullie gelijk hebben.... jullie kletsen over me.... iedereen lacht me uit en ik kan toch niet anders. 't Loopt mis met me, mijnheer Van Hoven.... ja, dat voel ik wel... ik praat soms in me zelf.... ik zou de boel aan gruizelementen kunnen slaan, maar het is nou eenmaal niet anders! Ja, en nou kan ik ook niet meer in jou huis komen, omdat je vrouw me gek maakt.... jou kalme, eenvoudige vrouw... die misschien niet eens weet wat hartstocht beteekent...! Alleen omdat ze blond en blank is, het éénige vrouwlijke wezen voor mij hier in de oetan. En ga nou maar naar huis, en vertel het haar, en ga samen nou maar kletsen.... en zeg.... Ik ben gek, dacht hij, want hij kon niet meer op tegen deze dwang-gedachten, die als klauwen om zijn hersens lagen. „Amat,” riep hij luid en hij hoorde weer in zijn stem dat schorre, hulpzoekende geluid van angst en, beschaamd er over, gebood hij den djongos lucifers te brengen.. „Saja Toean”, zei gelaten de Javaan, terwijl zijn stille oogen naar het doosje op de tafel staarden; even later had hij, zwiggend, een tweede doos er naast gelegd.

Juist toen Bart opstond om een glas water te gaan drinken, kwam, dalend van den heuvel, Van Hoven naar zijn huisje toegereden.

Tegenover Bart zat hij even later, de rottantafel tusschen hen. De afleiding van stoel-aanbieden en cigarettten, het vormelijk informeeren naar gezondheid en vrouw, was weer voorbij. Bart van Geen, de kaken stug gebeten, een scherpe groef langs den nerveuzen mond, keek wantrouwend den terreinchef aan. In zijn oogen was de felle gespannenheid van een dier dat weerloos een aanval afwacht. Maar Van Hoven keek hem blank aan, het koele gezicht verried onwil noch vriendelijkheid, de stem klonk onbezwaaard toen hij begon: „Van Geen, ik had al lang eens met je willen praten.” Even zoog hij den cigaretttenrook in.

„Praten?” vroeg Bart, redeloos wrevelig.

„Ja praten.” Weer de tergende stilte, weer het langzaam rook-inhalen over de kalme lippen, maar nu grepen plotseling de blikken in elkaar.

„Van Geen, ingenieur Verhallen heeft me over je gesproken.” Even